

Arrest

nr. 91 510 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. BLOMME en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine, bent afkomstig uit Almaty. Sinds 21 oktober 2000 bent u officieel gehuwd met K. A. (...) (O.V. X) met wie u twee kinderen heeft, K. I. (...) en K. A. (...). Uw vrouw en kinderen verblijven eveneens in België.

Op 13 februari 2011 was u 's avonds buiten aan het wandelen toen er een conflict ontstond tussen u en vier Kazachen. Het conflict liep uit de hand en u werd zwaar geslagen. Na dit gevecht werd u verzorgd in het ziekenhuis waarna u gedurende enkele maanden thuis moest revalideren. Aangezien u

na drie maanden nog steeds geen politieagent of onderzoeksrechter over de vloer gehad had omwille van deze vechtpartij, diende u via uw broer klacht in bij de ROVD van Chilik. Er kwam geen reactie. Een maand later zou uw broer nog teruggekeerd zijn, en tweemaal gebeld hebben. Een jaar later, rond 20 februari 2012 besloot u zelf klacht in te dienen en u ging naar de ROVD van Chilik met de vraag om de zaak te onderzoeken. U besloot het resultaat niet af te wachten en diende rond midden maart 2012 eveneens klacht in bij de stedelijke OVD, namelijk de GUVD, en het parket van Almaty in. U vermoedde dat de chef van de ROVD van Chilik banden had met uw belagers aangezien u sinds die dag bezoeken kreeg van kennissen van uw belagers die eisten dat u de klacht zou intrekken, hetgeen u weigerde. U werd beledigd en tweemaal geslagen. Deze incidenten gebeurden regelmatig. De laatste keer, midden mei 2012, bedreigden ze u met de dood als u de klacht niet zou intrekken. U besloot uw thuisland te verlaten en vertrok op 28 mei 2012 per trein naar Moskou. U werd er opgewacht door uw passeur en op 3 juni 2012 vertrok u per wagen naar België en kwam hier aan op 5 juni 2012. U diende diezelfde dag uw asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Verder vermeldt u nog dat u in het verleden, op 3 september 1989, het slachtoffer werd van een auto-ongeval, veroorzaakt door een politieagent. Deze politieagent bracht u en uw vriend naar het ziekenhuis maar gaf het ongeval pas de volgende dag aan, volgens u om eventuele sporen van alcohol te wissen. Er werd een verzoening en minnelijke schikking geregeld maar u heeft uw geld nooit gekregen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: identiteitskaart van u en uw vrouw, uw rijbewijs, huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen.

B. Motivering

U vreest dat u gedood zal worden door uw Kazachse belagers of hun familieleden en kennissen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Daarenboven kan u niet op bescherming rekenen vanwege de autoriteiten aangezien de chef van de ROVD verwant zou zijn met deze daders.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat de zwaarwichtige feiten die u aanhaalt, namelijk de vervolging van de Oeigoerse bevolking en het ontbreken van bescherming door de Kazachse autoriteiten, niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Bovendien brengt u geen overtuigende elementen aan die er op wijzen dat u hierop een uitzondering zou zijn.

Integendeel, het Commissariaat-generaal verklaart uw asielaanvraag ongelooftwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats moet opgemerkt worden dat uw gebrekkige kennis over essentiële onderdelen van uw asielaanvraag en uw houding in dit verband allerminst in overeenstemming te brengen zijn met uw verklaarde vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Vooreerst blijkt u niet op de hoogte te zijn van de identiteit van uw belagers en heeft u geen moeite gedaan om deze informatie te vergaren. U stelt dat u door vier Kazachse mannen aangevallen werd en dat deze personen in de buurt van uw oom, waar u toen op bezoek was, wonen. (CGVS p. 14) U kent hun namen niet, noch heeft u geprobeerd om deze namen te weten te komen door bijvoorbeeld rond te vragen in de buurt of via deze informatie te verkrijgen. (CGVS p. 14) Het is echter weinig aannemelijk dat u niet weet of geen moeite doet om te weten wie u juist aangevallen heeft. Aangezien uw belagers in de buurt van uw oom wonen, zou u door rond te vragen aan burens of andere wijkbewoners immers te weten kunnen komen of zij uw belagers kennen. U heeft echter hiertoe geen poging ondernomen, ook al wordt u vervolgens ernstig bedreigd en geslagen door familieleden of kennissen van deze Kazachen. Bovendien kan u de identiteit van de chef van de ROVD, met wie u eveneens problemen kende aangezien hij een band zou hebben gehad met uw belagers, niet weergeven. (CGVS p. 25) Ook stelt u dat hij verbonden is met de daders op basis van het Kazachse clansysteem. (CGVS p. 25) Tot welke clan hij precies behoort weet u niet. (CGVS p. 25) Uw gebrekkige kennis betreffende de chef van de ROVD, die volgens u nochtans een grote rol speelt in de bedreigingen die u kreeg en het resultaat van uw klachten, is niet aannemelijk. Er kan immers verwacht worden dat u zou proberen uit te zoeken wat de identiteit is van deze persoon gezien de rol die hij speelt in uw asielaanvraag en gezien de klachten die u meerdere malen in zijn ROVD ingediend hebt. U blijkt echter hierover geen informatie te hebben. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag zwaar ondermijnd.

Eveneens zijn uw nalatige handelingen met betrekking tot de verschillende klachten die u indiende naar aanleiding van het gevecht op 13 februari 2011 niet aannemelijk te noemen. Zo verklaart u dat u op 13 februari 2011 werd aangevallen waarna u pas drie maanden later, via uw broer, klacht ging indienen bij de ROVD van Chilik. Gevraagd naar uw afwachtende houding verklaart u dat de procedure bepaalt dat een medewerker van het ziekenhuis de politie moet verwittigen als iemand met een trauma binnenkomt. (CGVS p. 16) Achteraf zou dan onderzocht worden of het een strafzaak is of niet. (CGVS p. 16) U weet niet welke medewerker in het ziekenhuis hiervoor verantwoordelijk is. (CGVS p. 17)

Vooreerst is het Commissariaat-generaal niet overtuigd van uw voorstelling van deze procedure. Zo is het niet aannemelijk en bovendien tijdrovend als, zoals u zegt, elk trauma zou worden gemeld aan de politie. (CGVS p. 16) Geconfronteerd met het feit dat het aannemelijk zou zijn als bijvoorbeeld schotwonden gerapporteerd werden, maar niet andere verwondingen zoals in casu een enkelbreuk, stelt u dat dergelijke verwondingen, zoals een enkelbreuk altijd worden doorgegeven. (CGVS p. 17) Daarenboven kan uw veronderstelling van deze procedure uw afwachtende houding niet verschonen. Zo wacht u nog drie maanden alvorens een eerste maal klacht in te dienen. U stelt dat u niet eerder naar de politie gegaan bent, aangezien u andere dingen aan uw hoofd had en dat u hoopte dat het onderzoek al bezig was. (CGVS p. 17) Het Commissariaat-generaal kan deze verklaring niet aanvaarden. Zo stelt u zelf dat u geleerd heeft voor politieagent, waardoor u de ziekenhuisprocedure zou kennen, en waardoor verwacht mag worden dat u na enige tijd niets gehoord te hebben van een onderzoek, zelf informeert wat de stand van zaken is. (CGVS p. 17 en 27) U wachtte drie maanden. U stelt dat u hoopte dat het onderzoek al bezig was, maar wederom kan dit niet aanvaard worden aangezien in dergelijk geval de autoriteiten u reeds hadden moeten ondervragen over wat er precies gebeurd was, hetgeen tot dan toe nog niet gebeurd was. (CGVS p. 17) Het Commissariaat-generaal stelt redelijkerwijze vast dat iemand die gestudeerd heeft voor politiemann, zich proactief zou opstellen en binnen een redelijke termijn, gezien de ernst van de zaak, klacht zou indienen. Drie maanden is onredelijk lang om te wachten, gezien de kans op bewijzen en getuigenissen dan drastisch daalt en gezien het feit dat u kon vermoeden dat er iets misgelopen was met uw klacht aangezien u na maanden nog niet ondervraagd werd in verband met de aanval op u.

Daarenboven wachtte u onredelijk lang om, indien bleek dat er geen resultaat was van uw eerste klacht, zelf een tweede maal klacht in te dienen. U stelt dat uw broer na het indienen van de eerste klacht, drie maanden na het ongeval, nog eenmaal langsging en zo een anderhalve maand na indiening van de klacht een laatste maal belde naar de ROVD om informatie. (CGVS p. 19) Hierna werd er niets ondernomen tot u zelf klacht indiende op 20 februari 2012. Wederom is het onaannemelijk dat u bijna een jaar afwachtte alvorens opnieuw klacht in te dienen. Niet alleen is de kans op het oplossen van uw zaak dan ernstig verminderd, daarenboven mag verwacht worden dat u sneller zou reageren indien u gerechtigheid zou willen in uw zaak en u gedurende maanden niets hiervan hoort.

U stelt dan dat u vervolgens een derde klacht ging indienen bij de GUVd, zijnde de stedelijke OVD, en het parket maar dat deze klacht teruggestuurd werd naar de ROVD van Chilik om onderzocht te worden. (CGVS p. 23 en 24) Echter, u kan niet verklaren waarom u meent dat uw klacht werd teruggestuurd naar de ROVD van Chilik. Zo stelt u dat de jongens die u na uw tweede klacht bedreigden, zeiden dat u klacht had ingediend. (CGVS p. 24) U vermoedt vervolgens dat dit feit gekend moest zijn door de chef van de ROVD, die banden had met uw belagers, en leidt hieruit af dat uw klacht naar de ROVD van Chilik gestuurd werd. (CGVS p. 24) Geconfronteerd met het feit dat deze uitspraken enkel willen zeggen dat de chef van de ROVD wist dat u klacht ingediend had, en dit op zich niet wilde zeggen dat de ROVD van Chilik nu verantwoordelijk was voor het behandelen van uw klacht, blijft u het antwoord schuldig. (CGVS p. 24) Daarenboven bent u niet meer gaan informeren wat er met uw klacht bij het parket en de GUVd gebeurde nadat u vermoedde dat het werd teruggestuurd naar de ROVD van Chilik, aangezien ze u nooit een antwoord zouden geven. (CGVS p. 24 en 27) U heeft verder op geen enkele wijze geïnformeerd naar de stand van zaken van die klachten bij het parket en de GUVd. (CGVS p. 27) Opnieuw is uw houding allerm minst wat verwacht kan worden van een asielzoeker die slachtoffer geworden is van een misdrijf en daarenboven studeerde voor politieagent. Het is immers niet aannemelijk dat u, na uw klacht bij het parket en de GUVd en na uw vermoedens dat deze klacht zou zijn doorgestuurd naar de ROVD van Chilik, niet gaat informeren wat de stand van zaken is. Daarenboven heeft u in uw klacht niet aan het parket of de GUVd gevraagd om niet doorverwezen te worden naar de ROVD van Chilik, hetgeen bijzonder vreemd is aangezien u zelf stelt dat ze onderzoeken op de plaats waar het incident gebeurd is en u dus, volgens uw redenering, kon verwachten dat ze de zaak terug naar Chilik zouden sturen. (CGVS p. 27) Geconfronteerd met het feit dat het niet onmogelijk is dat ze deze zaak zouden laten onderzoeken door een andere dienst, aangezien de ROVD van Chilik betrokken is in uw problemen, stelt u dat dit inderdaad zou moeten kunnen. (CGVS p. 27) Er mag dan ook verwacht worden dat u ten minste zou vragen dat de zaak niet in Chilik onderzocht zou worden. U bent ten slotte niet naar enige mensenrechtenorganisatie of een organisatie van de Oeigoerse gemeenschap geweest, toen u merkte dat klacht indienen geen zin had, aangezien deze organisaties volgens u geen macht hebben in uw land van herkomst. (CGVS p. 26)

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat uw houding in bovenstaande handelingen absoluut niet overeenkomt met de vrees die u verklaart te hebben in uw thuisland. U stelt zelf dat u verschillende procedures kent aangezien u voor politiemann studeerde, maar slaagt er niet in om tijdig klacht in te dienen of op gepaste wijze te handelen indien de klacht niet naar behoren behandeld werd.

Bijgevolg tast uw afwachtende en onaannemelijke houding in verband met uw incident op 13 februari 2011 de ernst en eveneens de geloofwaardigheid van deze asielfeiten aan.

Ten tweede werden er verscheidene tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw met betrekking tot verschillende asielincidenten. Vooreerst verklaart u dat u een eerste maal klacht indiende drie maanden na het gevecht, via uw broer. (CGVS p. 16) Uw vrouw stelt dat u in het ziekenhuis, na de aanval, klacht indiende en dat uw broer vervolgens een tweede maal klacht indiende maar wanneer dit gebeurde, weet zij niet. (CGVS vrouw p. 8 en 9) Geconfronteerd met deze ongerijmdheid stelt uw vrouw dat zij meende dat het zo gebeurde, waardoor deze ongerijmdheid niet wordt opgeheven. (CGVS vrouw p. 12) Vervolgens stelt u dat u een laatste maal bedreigd werd door de familieleden van uw belagers midden mei 2012. (CGVS p. 22) Uw vrouw stelt dat u eind april een laatste maal werd lastig gevallen, hierna kwamen ze niet meer langs. (CGVS vrouw p. 10) Uw vrouw stelt weliswaar dat u deze incidenten verborgen hield voor haar. (CGVS p. 13) Gelet op de ingrijpende beslissing om samen met uw gezin uw land te ontvluchten, is het echter niet aannemelijk dat u uw vrouw niet op de hoogte zou hebben gebracht van met name de laatste keer dat u bedreigd werd waarop u definitief besloot uw land te verlaten. Verder verklaart uw vrouw dat u de laatste keer enkel klacht indiende bij de GUVd, zij heeft geen weet van uw klacht bij het parket. (CGVS vrouw p. 11 en 12) Tot slot komen uw verklaringen betreffende uw reisroute niet overeen. U stelt immers dat u uw huis op 28 mei 2012 per bus verliet om daarna naar het treinstation van Almaty te gaan. (CGVS p. 9) U zat op die bus met uw gezin, en mensen die u niet kende. (CGVS p. 9) Uw vrouw stelt daarentegen dat uw neefje jullie met de auto tot daar reed. (CGVS vrouw p. 5) Uw vrouw weet niet waarom u stelde dat u per bus reed. (CGVS vrouw p. 7)

Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op fundamentele elementen van uw asielproblemen. Niet alleen kwamen uw verklaringen betreffende twee klachten niet overeen, tevens bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw bedreigingen alsook uw reisroute tot België. Het Commissariaat-generaal kan echter verwachten dat er gelijklopende verklaringen afgelegd worden over de acties die echtgenoten ondernemen om bescherming te krijgen, alsook betreffende bedreigingen die zij ontvangen van onbekenden. Dit was in casu duidelijk niet het geval. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw asielproblemen tasten de geloofwaardigheid ervan bijgevolg verder aan. Door jullie tegenstrijdige verklaringen over jullie reisroute wordt uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd. Tevens ontstaat hierdoor het vermoeden dat u uw Kazachs internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het werd afgenomen door de passeur, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. (CGVS p. 6 en 8)

Ten derde werden nog vaagheden over kernelementen van uw asielrelaas vastgesteld en bleek u weinig informatie te bezitten over de huidige stand van zaken van uw problemen. Zo verklaart u dat u bedreigingen kreeg nadat u zelf klacht indiende. (CGVS p. 20) U kan echter niet zeggen hoeveel keer deze personen, wiens identiteit u niet kent, bij u thuis langskwamen, misschien één keer per week, noch kan u data van deze incidenten weergeven. (CGVS p.21) Voorts kan u niet verklaren of er nog incidenten zijn voorgevallen nadat u het land verliet aangezien u voorlopig geen contact heeft met uw thuisland. (CGVS p. 27) U kan niet zeggen of uw belagers nog zijn langsgesproken bij uw moeder of bij u thuis. (CGVS p. 27) U weet niet of iemand van uw familie op dit moment problemen heeft in verband met uw asielproblemen. (CGVS p. 4)

Deze vage verklaringen omtrent de bedreigingen die u ontving en het vervolg hierop, zijn niet aannemelijk. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt of zich hierover informeert, des te meer omwille van de impact en het belang van deze incidenten. In casu kan u deze verwachting niet vervullen. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag bovendien verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. U verklaart uw geringe kennis door het feit dat het opvangcentrum geen internet heeft waardoor u voorlopig geen contact heeft met uw familie. (CGVS p. 4) Deze uitleg kan het Commissariaat-generaal allerminst overtuigen aangezien iemand die vreest voor zijn leven, en wiens familieleden hierdoor eveneens potentieel het slachtoffer kunnen worden van dergelijke vervolgingen in zijn afwezigheid, ten minste veelvuldig en op verschillende manieren contact probeert te krijgen met deze personen in zijn thuisland. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Kazachstan betreffen, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden,

daadwerkelijk plaatsvonden, noch heeft u enige bewijzen die het bestaan van uw verschillende klachten kunnen attesteren. U verklaart tweemaal bij de ROVD van Chilik klacht te hebben ingediend, evenals bij het parket en de GUVd. U kan van deze klachten geen enkel bewijs voorleggen. Nu stelde u weliswaar dat u niets kreeg. (CGVS p. 17) Er kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat u, die in het verleden een opleiding bij de politie genoot, een kopie zou hebben gemaakt van de opeenvolgende schriftelijke klachten die u zou hebben ingediend, zeker wanneer u merkte dat uw eerste klacht geen resultaat opleverde en u het hier niet bij wilde laten, maar hogerop wilde gaan.

Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart, rijbewijs, huwelijksakte, de identiteitskaart van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Zij zijn echter niet van die aard dat zij de ongeloofwaardigheden waarmee uw asielrelaas behept is, kunnen herstellen.

Wat het door u aangehaalde auto-ongeluk betreft waarvan u in 1989 het slachtoffer werd, moet worden opgemerkt dat dit incident zich drieëntwintig jaar geleden voordeed, nog ten tijde van de Sovjetunie, en bijgevolg voor u niet de aanleiding vormde om uw land van herkomst te ontvluchten.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat uit de informatie blijkt dat er voor personen met een bijzonder profiel weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer zij het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China. Er dient echter te worden vastgesteld dat u een dergelijke vrees niet inroept, noch blijkt uit uw verklaringen dat u een dergelijk bijzonder profiel op basis waarvan u onder druk zou kunnen gezet worden, hebt of zou worden toegeschreven.

Bijgevolg kan op basis van voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asielaanvraag baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. In een tweede middel beroept zij zich eveneens op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Zij voert tevens de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM. In een derde middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het fair play-beginsel. In wat als een vierde en laatste middel kan worden beschouwd steunt verzoekende partij zich ten slotte op de schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 EVRM.

De Raad oordeelt dat door onderlinge verwevenheid van de middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden

is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 5 en 13 EVRM, stelt de Raad eveneens vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepalingen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde artikelen. Dit onderdeel van respectievelijk het tweede en het vierde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij meent dat, zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Hierna stelt verzoekende partij dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, dat *in casu* de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins contradictoire zijn, zodat haar asielaanvraag ten eerste als geloofwaardig dient te worden beschouwd en dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook stipt verzoekende partij aan dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld “*lopende het dringend beroep*”, niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf.

2.2.5.2. De Raad oordeelt dat voormelde louter theoretische benadering van hoe een asielaanvraag dient te worden behandeld en het eenvoudigweg tegenspreken van verwerende partij op generlei wijze een concrete weerlegging inhoud van de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, vaagheden en desinteresse – gezien een manifest gebrek aan het vergaren van informatie – betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag, het op een uiterst late en lakse wijze een beroep doen op de hulp en bescherming van de autoriteiten in het land van herkomst en de ontstentenis van enig begin van bewijs verhinderen aan het voorgehouden asielaanvraag enig geloof te hechten en laten derhalve niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen, zijnde de onwetendheden, tegenstrijdigheden en het persoonlijke gedrag van verzoekende partij wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, spreekt voor zich. Zoals uit onderstaande uiteenzetting blijkt, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.6.1. Verzoekende partij betoogt betreffende het niet kennen van de identiteit van haar belagers en van de chef van de ROVD dat zij in het ziekenhuis was opgenomen en dit haar eerste zorg was, dat zij dermate bang was dat zij niets aan de burens of andere kennissen durfde te vragen, dat haar familieleden zelf de belagers niet kenden en haar oom reeds oud was en inmiddels overleden is en ten slotte dat de chef van de ROVD zich nooit kenbaar heeft gemaakt. Dat politiediensten uiteraard niet te koop lopen met de identiteit van haar verschillende leden, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. Dat de hospitalisatie verzoekende partij zou hebben verhinderd zich te informeren kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers heeft verzoekende partij in de periode dat zij op medische gronden in de onmogelijkheid was zich te verplaatsen steeds gebruik gemaakt van haar broer om klacht in te dienen bij de ROVD en deze klacht aldaar op te volgen. Verzoekende partij had zich derhalve op dat ogenblik kunnen laten informeren via haar broer over de identiteit van haar belagers. In de fase dat verzoekende partij zelf de klachten indiende had zij desbetreffend dan ook zelf de nodige stappen kunnen zetten. Het argument dat verzoekende partij bang was zich aangaande de identiteit van haar belagers te informeren strookt hoegenaamd niet met haar beweerde gedrevenheid haar belagers koste wat het koste veroordeeld te willen zien waarvoor zij tot tweemaal toe een klacht indiende bij de ROVD, een derde klacht bij de GUVD en op hetzelfde ogenblik nog een vierde klacht bij het parket. Het zich op een dermate wijze vastbijten in een poging tot vervolging van haar belagers getuigt niet van enige vrees jegens hen. Dat haar oom reeds oud was en inmiddels overleden is en haar familie de belagers zelf niet kent is als argument niet dienstig daar verzoekende partij in haar betoog zelf aangeeft dat deze informatie eveneens via kennissen en burens had kunnen worden ingewonnen. Rekening houdende met de voorgehouden gedrevenheid in voormelde poging tot vervolging is het gezien het vermoeden dat de chef van de ROVD de belagers beschermde niet aannemelijk dat verzoekende partij zich op generlei wijze informeerde over de identiteit van deze chef, hetzij eventueel door het inschakelen van een advocaat. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij zich desbetreffend enkel steunt op vermoedens stellende dat de daders behoren tot dezelfde familie/clan van de chef daar elke clan probeert zijn eigen familie aan te werven (administratief dossier, stuk 3, p. 25). Uit niets blijkt dat verzoekende partij ook maar een poging heeft ondernomen om de band tussen de daders en de verantwoordelijke voor de ROVD te achterhalen. Daar verzoekende partij onwetend is over deze identiteiten en evenmin enige poging heeft ondernomen deze te kennen, wat een wezenlijk gegeven uitmaakt in het welslagen van haar talrijke klachten, ondermijnt op fundamentele wijzen de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.7.1. Inzake het uiterst laat en derhalve op een lakse wijze indienen van klachten argumenteert verzoekende partij dat het niet correct is dat zij drie maanden wachtte alvorens een klacht neer te leggen daar zij onmiddellijk het volle relaas gedaan heeft aan de arts die haar heeft verzorgd in het ziekenhuis en deze op zijn beurt deze klacht zou indienen en hiervoor het nodige zou doen. Het is pas bij het uitblijven van enig reactie dat zij haar broer verzocht om nogmaals een klacht neer te leggen. Betreffende de dienaangaande vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar en haar echtgenote stelt verzoekende partij wat volgt: *"In haar verklaring heeft de vrouw van verzoeker deze eerste klacht vermeld, in zijn verklaring heeft verzoeker deze niet vermeld, aangezien de dokter deze nooit heeft doorgestuurd klaarblijkelijk naar de bevoegde dienst, aangezien er anders zekerlijk iemand toch zou zijn gekomen naar het ziekenhuis"*. Betreffende het ogenschijnlijk zeer laat indienen van een volgende klacht na deze ingediend door haar broer, zijnde negen maand later en dus een jaar na de feiten, oppert verzoekende partij dat er herhaaldelijk, zelfs ontelbare keren, werd geïnformeerd naar het verder verloop van de klacht waarop werd geantwoord dat het onderzoek bezig was. Bovendien is het zo dat zij gedurende een langere periode gehospitaliseerd is geworden en hierdoor ten zeerste in haar mogelijkheden beperkt werd, aldus verzoekende partij. Ten slotte meent verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte vermeldt dat *"dat zij geleerd heeft voor politieagent"*. Zij heeft immers na zeven maanden al haar studies gestaakt en er kan nu niet verwacht worden dat zij na zeven maanden alle wetten, procedures en geplengheden veel beter zou kennen dan gewone burgers.

2.2.7.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf toegeeft bij het gehoor op het Commissariaat-generaal niet te hebben aangegeven een klacht in het ziekenhuis te hebben ingediend. De bewering dat zij dit niet als een klacht beschouwde daar deze zonder gevolg bleef, betreft een onzinnige redenering daar het gevolg dat aan een klacht wordt gegeven niet bepalend is om al dan niet van een klacht te kunnen gewagen. Verder bevestigt het gehoorverslag dat verzoekende partij de medegedeelde verklaring aan de arts, met name hoe zij aan haar verwondingen kwam, hoegenaamd niet beschouwt als een ingediende klacht. Immers antwoordt verzoekende partij, onder de titel *"2de klacht"*, op de vraag *"Vertel eens over de tweede klacht?"* dat zij na een jaar zelf een klacht is gaan indienen (administratief dossier, stuk 3, p. 18). Verzoekende partij duidt deze klacht dus

duidelijk niet als een derde klacht na deze in het ziekenhuis en deze ingediend door haar broer drie maanden na de gebeurtenissen. Voorts wijst de Raad op navolgende passage in dit gehoorverslag:

“U zei dat het vreemd was dat ze na uw ongeval niet langskwamen, waarom zouden ze dat doen als u met een gebroken enkel het ziekenhuis wordt binnengebracht?”

Ik heb gezegd dat het procedure is dat de medewerker van het ziekenhuis naar de politie moet bellen en het feit registreren wanneer een persoon met een bepaald trauma naar het ziekenhuis, ongeacht het trauma, komt. Achteraf wordt het onderzocht of het een strafzaak is of niet.

Hoe weet u dat?

Omdat ik zelf geleerd heb voor politieman.” (administratief dossier, stuk 3, p. 16-17).

Verzoekende partij houdt hier derhalve een systeem voor van een automatisch en verplicht in kennis stellen van de politie wanneer een patiënt met bepaalde traumata wordt binnengebracht. Naderhand zou dan worden bekeken of het hier al dan niet om strafrechtelijke feiten gaat. *In casu* is derhalve in dit systeem geen sprake van een klacht van de betrokkene zelf. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij, die zich zelf beroept op het gegeven voor politieman te hebben gestudeerd – en derhalve mag spreken met kennis van zaken – pas na een stilzwijgen van de autoriteiten gedurende drie maanden een klacht zou hebben neergelegd via haar broer, zich als *“geleerd hebbende voor politieman”* ontegensprekelijk bewust van het feit dat door het verstrijken van de tijd belangrijk bewijsmateriaal of getuigenissen kunnen verdwijnen. De verschoningsgrond dat zij slechts zeven maanden studeerde voor politieagent kan dan ook niet worden aanvaard daar zij zich zelf op kennis vanuit deze hoedanigheid beroept. Evenmin volgt de Raad het betoog zich in haar mogelijkheden beperkt te hebben gezien omwille van haar hospitalisatie daar uit het voorgehouden relaas duidelijk blijkt dat zij voor bepaalde demarches naar de autoriteiten toe kon terugvallen op haar broer. Daar waar zoals hoger gesteld verzoekende partij met betrekking tot haar passeren in het ziekenhuis duidelijk geen gewag maakt van een door haar ingediende klacht heeft haar echtgenote het bij het gehoor op het Commissariaat-generaal wel degelijk over een klacht ingediend door haar echtgenoot toen hij in het ziekenhuis was (administratief dossier, stuk 3B, p. 8). Van echtelingen die zich bij hun asielaanvraag steunen op dezelfde asielmotieven mag in redelijkheid worden verwacht dat zij betreffende wezenlijke elementen van deze motieven eenduidige verklaringen afleggen, wat in deze niet het geval is. Desbetreffende tegenstrijdigheid blijft derhalve onverminderd overeind.

Waar verzoekende partij de zeer lange periode tussen het indienen van de klacht door haar broer en het indienen van een klacht door haarzelf, negen maanden later, poogt te vergoelijken door voor te houden dat er herhaaldelijk tot ontelbare keren werd geïnformeerd, stelt de Raad vast dat dit argument in schril contrast staat tot haar bewering bij het gehoor op het Commissariaat-generaal waarbij zij stelt dat na het indienen van de klacht door haar broer slechts tweemaal naar het resultaat van het onderzoek werd geïnformeerd, meer in het bijzonder één maand en anderhalve maand na het indienen van deze klacht (administratief dossier, stuk 3, p. 19). Het derhalve meer dan zeven maanden op zijn beloop laten van een klacht is een niet aannemelijk gedrag voor iemand die ten koste van alles gerechtigheid zoekt voor de criminele feiten waarvan hij het slachtoffer werd en die bovendien zelf zijn studies van politieagent benadrukt en is bovendien strijdig aan de veelvuldigheid van het informeren voorgehouden in het verzoekschrift waardoor het nog zolang duurde alvorens de volgende klacht werd ingediend.

2.2.8.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de laatste keer dat familie van de belagers verzoekende partij kwamen lastigvallen, betoogt verzoekende partij dat haar echtgenote verklaarde dat dit eind april 2012 was, doch dat zij de laatste keer die medio mei plaats had niet aan haar echtgenote had verteld.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij tijdens het gehoor evenwel voorhoudt tot begin mei 2012 betreffende het voormelde lastiggevallen worden nooit iets tegen haar echtgenote te hebben gezegd en dit pas begin mei te hebben opgebiecht omdat zij vreesde voor haar gezin en *“het moeilijk was om het zo lang vol te houden”*. Dat verzoekende partij desbetreffend aan haar echtgenote nooit iets heeft verteld en dit uiteindelijk begin mei opbiechtte omdat het zo moeilijk was dit nog langer vol te houden om dan plotseling het laatste voorval medio mei opnieuw aan haar te verzwijgen druist in tegen de plotse openbaring aan haar echtgenote kort voordien na een lange periode van verborgenheid en opkropping. De Raad wijst erop dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielaanvraag, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielaanvraag. *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het

relaas na te gaan. Immers dit laatste incident leidde nog in dezelfde maand tot een onmiddellijk verlaten van het land van herkomst en hield een doodsbedreiging in aan verzoekende partij en een dreiging tot verminking van het gezin (administratief dossier, stuk 3, p. 22). Dat een dergelijke zwaarwichtige bedreiging die bovendien de meest directe oorzaak was tot een onmiddellijke vlucht niet tussen echtgenoten die zich op dezelfde asielmotieven beroepen zou worden besproken is volstrekt ongeloofwaardig.

2.2.9. Het verweer van verzoekende partij dat zij haar echtgenote niet op de hoogte heeft gebracht van de door haar neergelegde klacht bij het parket omdat zij haar niet nog banger wenste te maken, kan door de Raad hoegenaamd niet worden gevolgd. Door de Raad kan immers niet worden ingezien waarom de echtgenote van verzoekende partij minder bang zou zijn wanneer zij enkel wist dat er een klacht werd neergelegd bij de GUVD en geen weet zou hebben van een klacht bij het parket, daar beide klachten door verzoekende partij op dezelfde dag nog werden ingediend (administratief dossier, stuk 3, p. 25).

2.2.10.1. Betreffende de tegenstrijdigheid aangaande de wijze van reizen stelt verzoekende partij dat zij ten onrechte had beweerd dat *“zij deels met auto door neef waren vervoerd geweest”*. Verzoekende partij komt nu op deze verklaring terug die niet met de werkelijkheid overeenstemt. Verzoekende partij beaamt de verklaring van haar echtgenote dat zij steeds met de bus hebben gereden.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat voormeld verweer enkel de leugenachtigheid van de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote op een flagrante wijze bevestigt. Immers blijkt uit het gehoor dat verzoekende partij steeds heeft beweerd dat zij met de bus reisden (administratief dossier, stuk 3, p. 9) en dat het evenwel haar echtgenote was die voorhield dat de neef van verzoekende partij hen met de wagen wegbracht naar het treinstation van Almaty (administratief dossier, stuk 3B, p. 5). Voormeld verweer is derhalve totaal ongerijmd en keert de initiële verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote volledig om om vervolgens één van deze verklaringen als leugenachtig aan te merken.

2.2.11. Waar verzoekende partij opwerpt dat zij zich de bedreigingen achteraf thuis niet zo goed meer kan herinneren daar zij ten zeerste door de gebeurtenissen getraumatiseerd was, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.12.1. Voor wat betreft het geen informatie kunnen verschaffen over de actuele evolutie van haar voorgehouden problemen argumenteert verzoekende partij dat zij in het opvangcentrum geen internet ter beschikking heeft en dat zij niet over de nodige financiële middelen beschikt om veelvuldig contact op te nemen met haar familie.

2.2.12.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat buiten internet nog tal van andere communicatiemiddelen kunnen worden aangewend teneinde contact op te nemen met familie of vrienden in het land van herkomst. Verder oordeelt de Raad dat zelfs een eenvoudig eenmalig contact reeds kan volstaan om enige inschatting te kunnen maken van de evolutie van de problemen in het land van herkomst. Ook wenst de Raad nogmaals te benadrukken dat de bewijslast berust bij de asielzoeker zelf en het niet de taak van de Raad is de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.2.13. Waar verzoekende partij betreffende de ontstentenis van enig begin van bewijs stelt dat door de politie in haar land van herkomst nooit ontvangstbewijzen worden afgegeven, merkt de Raad op dat verzoekende partij met deze loutere bewering volledig voorbijgaat aan navolgende motivering in de bestreden beslissing: *“Er kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat u, die in het verleden een opleiding bij de politie genoot, een kopie zou hebben gemaakt van de opeenvolgende schriftelijke klachten die u zou hebben ingediend, zeker wanneer u merkte dat uw eerste klacht geen resultaat opleverde en u het hier niet bij wilde laten, maar hogerop wilde gaan.”* De eis dat een ontvangstbewijs van de politie zou worden voorgelegd is dan ook niet aan de orde. Ook betreffende de hospitalisatie van verzoekende partij wordt geen enkel bewijs bijgebracht.

2.2.14. Waar verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van vluchteling en zij in het bijzonder lijkt te willen benadrukken dat in de Belgische rechtspraak het principe gehuldigd blijft dat vervolging zowel door de overheid als door derden kan geschieden, ziet de Raad niet in hoe deze korte theoretische uiteenzetting, die *in casu* niet van belang is, enig ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.15. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, vaagheden en desinteresse – gezien een manifest gebrek aan het vergaren van informatie – betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, het op een uiterst late en lakse wijze een beroep doen op de hulp en bescherming van de autoriteiten in het land van herkomst en de ontstentenis van enig begin van bewijs verhinderen aan het voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten en laten derhalve niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en dat er geen enkel onderzoek werd verricht met betrekking tot de actuele situatie voor vluchtelingen van Oeigoerse origine, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

Volledigheidshalve wijst de Raad naar de navolgende motivering in de bestreden beslissing:

“Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat de zwaarwichtige feiten die u aanhaalt, namelijk de vervolging van de Oeigoerse bevolking en het ontbreken van bescherming door de Kazachse autoriteiten, niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Bovendien brengt u geen overtuigende elementen aan die er op wijzen dat u hierop een uitzondering zou zijn.”

Hieruit blijkt dat verwerende partij wel degelijk heeft rekening gehouden met de actuele situatie van de Oeigoeren in Kazachstan. Verwerende partij steunt zich voor deze motivering op de zich in het dossier bevindende landeninformatie (stuk 10) en de Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie aangewend door verwerende partij niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10) en dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 juli 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.18. Verzoekende partij beperkt zich ter terechtzitting tot de loutere neerlegging van een schrijven van het Wereld Oeigoer Congress van 25 oktober 2012. De Raad stelt vast dat dit document niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en evenmin voorzien is van een vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling dit document niet in overweging.

2.2.19. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT